

Vineri, 29 Mai, 2026

Odovania praznicului Înălțării Domnului

Sf. Mc. Teodosia fecioara

Sf. Sfințit Mc. Olivian (*Dezlegare la pește*)

Faptele Apostolilor 27

¹ Iar după ce s'a hotărât să plecăm¹ pe mare spre Italia, pe Pavel și pe alți câțiva înlănțuiți i-au dat în primire unui sutaș cu numele Iuliu, din cohorta Augusta.

² Și urcându-ne într'o corabie de la Adramit, care avea să treacă prin locurile de pe coasta Asiei, am plecat, cu noi fiind Aristarh, macedonean din Tesalonic².

³ Și a doua zi am ajuns la Sidon. Și Iuliu s'a purtat omenește cu Pavel și i-a îngăduit să se ducă la prieteni ca să primească îngrijire.

⁴ Și plecând de acolo, am plutit pe lângă Cipru, pentru că vânturile erau împotrivă.

⁵ Și dac'am străbătut Marea Ciliciei și a Pamfiliei, am sosit la Mira

---

¹ Luca reia povestirea la persoana întâi plural; ceea ce urmează are caracterul unui adevărat jurnal de bord.

² Ucenic al lui Pavel, care-i va sta aproape, ca întemnițat, și în captivitatea din Roma (vezi Col 4, 10).

Licie³.

⁶ Și acolo a găsit sutașul o corabie din Alexandria care naviga spre Italia și ne-a suit în ea.

⁷ Și după ce multe zile am plutit cu'nctineală, de-abia am ajuns în dreptul Cnidului; și pentru că vântul nu ne slăbea, am plutit pe sub Creta⁴ spre capul Salmone.

⁸ Și cu greu trecând pe lângă el, am ajuns într'un loc numit Limanuri-Bune, de care era aproape orașul Lasea.

⁹ Și multă vreme trecând și mersul pe mare fiind primejdios, fiindcă și Postul trecuse⁵, Pavel îi îndemna,

¹⁰ zicându-le: „Bărbaților, văd că

---

³ Unele manuscrise precizează că după cincisprezece zile.

⁴ Pe lângă coasta de sud a insulei; amănunt prin care naratorul pare să aibă'n față harta Mediteranei.

⁵ „Postul”, nume tradițional al sărbătorii iudaice Kipur (Ziua ispășirii), singura zi de post obligatoriu prevăzută de Legea Veche (Lv 16, 29-31); ea se celebra în jurul echinoctiului de toamnă, când navigația era de obicei întreruptă până'n primăvară.

drumul va să ne fie cu vătămare și cu multă pagubă, nu numai pentru încărcătură și corabie, ci și pentru viețile noastre”.

¹¹ Dar sutașul s'a încrezut mai mult în cârmaci și în căpitanul corăbiei, decât în spusese lui Pavel.

¹² Și cum limanul nu era bun de iernat, cei mai mulți au fost de părere să plecăm de acolo și, de s'ar putea, să ajungem și să iernăm la Fenix, un liman din Creta cu deschidere spre vântul de miazăzi-apus și cel de miazănoapte-apus⁶.

¹³ Și suflând ușor un vânt de miazăzi și crezând ei că sunt în stare să-și plinească gândul, au ridicat ancora și navigau cât mai aproape de Creta.

¹⁴ Și nu după multă vreme s'a stârnit asupra ei un vânt puternic numit Eurachilon⁷

¹⁵ și a răpit corabia; și neputând ea să meargă împotriva vântului, ne-am lăsat duși în voia lui.

¹⁶ Și trecând pe lângă o insulă mică numită Cauda, cu greu am izbutit să fim stăpâni pe luntre;

¹⁷ și după ce au ridicat-o, au folosit

ajutătoarele⁸ și au încins corabia pe dedesubt. Și temându-se să nu cadă în Sirta⁹, au coborât pânzele¹⁰ și erau purtați așa.

¹⁸ Și tare fiind loviți de furtună, a doua zi au aruncat încărcătura.

¹⁹ Și a treia zi cu mâinile noastre am aruncat uneltele corăbiei.

²⁰ Și dacă timp de mai multe zile nu s'au arătat nici soarele și nici stelele și furtună mare ne amenința, orice nădejde de scăpare ni se luase.

²¹ Și nu mâncaseră de mult. Atunci Pavel, stând drept în mijlocul lor, le-a zis: „O, bărbaților, trebuia să mă ascultați pe mine și să nu fi plecat din Creta și-am fi scăpat de această vătămare și pagubă.

²² Și acum, vă îndemn să aveți curaj; că nici un suflet dintre voi nu va pieri, decât numai corabia¹¹.

---

⁸ Odgoane cu care era încinsă corabia spre a nu fi dislocată de furtună.

⁹ O arie marină periculoasă, probabil în apropiere de coasta Africii (Libia de astăzi).

¹⁰ Într'o seamă de traduceri străine moderne: ancora plutitoare (platformă de lemn ancorată de pupă, menită să frâneze vasul și să-l mențină, pe cât posibil, pe axa vântului). Atât practica navigației cât și contextul (v. 40) pledează însă pentru opțiunea de aici.

¹¹ Textual: fără numai al corăbiei. Majoritatea versiunilor engleze traduc astfel, deoarece englezii, ca și anticii,

---

⁶ Literal: Liba și Horos; numele celor două vânturi care puteau împinge corabia spre liman.

⁷ Dinspre nord-est.

23 Că'n această noapte mi-a stat înaintea un înger al Dumnezeuului Căruia Îi aparțin eu și Căruia-I slujesc,

24 zicând: Nu te teme, Pavele; tu trebuie să stai în fața cezarului; și iată, Dumnezeu ți i-a dăruit pe toți cei ce călătoresc cu tine pe corabie.

25 De aceea, bărbaților, aveți curaj, fiindcă eu Îi cred lui Dumnezeu că așa va fi după cum mi s'a spus.

26 Trebuie, dar, să dăm de o insulă”.

27 Și când a fost a paisprezecea noapte de când eram purtați încoace și încolo pe Adriatică¹², pe la miezul nopții corăbierii au presimțit că li se apropie un țarm.

28 Și aruncând măsura¹³, au găsit douăzeci de stânjeni¹⁴; dar dacă s'au îndepărtat puțin și au măsurat din nou, au găsit cincisprezece stânjeni.

29 Și temându-se ca nu cumva să dăm de locuri stâncoase, au aruncat patru ancore de la partea din

---

credeau că o navă este o ființă însuflețită; ei până'n ziua de astăzi o desemnează prin pronumele personal she = Ea.

¹² Prin „Adriatică” se înțelegea în acea vreme toată aria Mediteranei cuprinsă între Grecia, Italia și Africa.

¹³ = Sonda de adâncime.

¹⁴ Un stângen măsura aproximativ 1,80 m.

urmă a corăbiei; și doreau să se facă ziua.

30 Dar corăbierii căutau să fugă din corabie și coborau luntrea în mare, sub cuvânt că vor să întindă și ancorele din partea de dinainte a corăbiei.

31 Pavel a zis către sutaș și către oșteni: „Dacă aceștia nu rămân în corabie, voi nu puteți să scăpați”.

32 Atunci ostașii au tăiat funiile luntrei și au lăsat-o să cadă.

33 Iar înainte de a se face ziua, Pavel îi ruga pe toți să mănânce, zicându-le: „Paisprezece zile sunt astăzi de când așteptați și poziți, fără să gustați nimic.

34 De aceea, vă rog să mâncați, fiindcă aceasta e spre mântuirea¹⁵ voastră. Că nici unuia din voi, un fir de păr din cap nu-i va pieri”.

35 Și dacă a zis acestea, a luat pâine și, mulțumind lui Dumnezeu în fața tuturor, a frânt și a început să mănânce.

36 Și prinzând toți curaj, au mâncat și ei.

37 Și eram în corabie, de toți, două

---

¹⁵ Grecesul *sotería* înseamnă și scăpare (dintr'o primejdie), și mântuire (de Cel-Rău). Pavel îl folosește în ambele lui dimensiuni: pe de-o parte, salvarea trupului prin întremare fizică; pe de alta, salvarea sufletului prin Euharistie (vezi următoarele două versete).

sute șaptezeci și șase de suflete.

38 Și săturându-se de bucate, au ușurat corabia aruncând grâul în mare.

39 Și când s'a făcut ziuă, ei nu recunoșteau pământul, ci vedeau un sân de mare cu țarm nisipos, în care voiau să împingă corabia, dac'ar fi fost cu putință.

40 Și au desfăcut ancorele și le-au lăsat în mare, slăbind totodată funiile cârmelor; și ridicând în bătaia vântului pânza cea mică din față, țineau spre țarm.

41 Și când au dat de un dâmb de nisip¹⁶, au înțepenit corabia. Și înfigându-se partea de dinainte, stătea neclintită; iar partea de dinapoi se sfărâma sub puterea valurilor.

42 Iar ostașii s'au sfătuit să-i omoare pe cei de sub pază, ca să nu scape vreunul înotând.

43 Dar sutașul, vrând să-l ferească pe Pavel, i-a împiedicat de la gândul lor și a poruncit ca aceia care pot să înoate să se arunce primii și să iasă la uscat,

44 iar ceilalți: care pe scânduri, care pe câte ceva de la corabie. Și așa au ajuns să scape cu toții la uscat.

Faptele Apostolilor 28

1 Odată scăpați, am aflat că insula se numește Malta.

Ioan 17

18 Așa cum Tu M'ai trimis pe Mine în lume, tot astfel i-am trimis Eu pe ei în lume;

19 și de dragul lor Mă sfințesc Eu pe Mine Însuși, pentru ca și ei să fie sfințiți întru adevăr.

20 Dar nu numai pentru ei Mă rog, ci și pentru cei ce prin cuvântul lor vor crede în Mine,

21 pentru ca toți să fie una; așa cum Tu, Părinte, ești întru Mine și Eu întru Tine, tot astfel și ei să fie una întru Noi, ca lumea să creadă că Tu M'ai trimis.

22 Și slava pe care Tu Mi-ai dat-o, Eu le-am dat-o lor, pentru ca ei să fie una, așa cum una suntem Noi.

23 Eu întru ei și Tu întru Mine, pentru ca ei să fie desăvârșiți întru una; și să cunoască lumea că Tu M'ai trimis și că i-ai iubit pe ei așa cum M'ai iubit pe Mine.

24 Părinte, vreau ca acolo unde sunt Eu să fie împreună cu Mine și cei pe care Mi i-ai dat, ca să-Mi vadă slava pe care Tu Mi-ai dat-o; pentru că Tu M'ai iubit mai înainte de întemeierea lumii.

---

¹⁶ Literal: un loc dintre două mări; limba de nisip dintre doi curenți marini.

25 Părinte drept, lumea nu Te-a cunoscut, dar Eu Te-am cunoscut, și aceștia au cunoscut că Tu M'ai trimis.

26 Și le-am făcut cunoscut numele Tău, și cunoscut li-l voi face, pentru ca iubirea cu care Tu M'ai iubit să fie într'înșii, și Eu întru ei”.

dești o grosolană nerecunoștință și nepăsare față de înaltul dar. Să știi că nu este cale de mijloc: sau totul, sau nimic. Nu vrei această înălțime: vei rămâne într-o amară josnicie, vremelnică, precum și veșnică.¹⁷

Tâlcuire

„După cum Tu, Părinte, întru Mine și Eu întru Tine, așa și aceștia în Noi să fie una... Eu întru ei, și Tu întru Mine.” Iată ce lanț de aur ne leagă cu dum-

nezeirea! Am căzut noi – S-a sculat Mijlocitorul Care este una cu Dumnezeu-Tatăl, și a devenit una cu noi. Făcându-ne una cu El, ne unim cu El și, prin El, cu Dumnezeu-Tatăl. Slavă nemărginitei Tale milostiviri față de noi, Dumnezeule în trei Ipostasuri, Care bine ai voit să rânduiești pentru noi o cale atât de luminoasă spre îndumnezeire! La mare înălțime ne ridică Domnul; așadar, nu lepăda această binefacere, mărturisește mila Lui și laudă-I bunătatea cea negrăită! Lepădând această înălțime, socoți că te smerești, însă de fapt dove-

---

¹⁷ Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an.*